

Jméno a příjmení
studenta:

Tatiana-Sofiia Sorokina

Ateliér:

Nová Média II

Vedoucí
pedagog/pedagožka:

Darina Alster, Kateřina Olivová

Ročník: **2**

Datum vypracování
obhajoby:

09.06.2020

OBHAJOBA ROČNÍKOVÉ PRÁCE PRO AKADEMICKÝ ROK
2019/2020

Název ročníkové práce:

Das Kunst, das Mädchen und der Tod.

Jsem studentkou 2. ročníku ateliéru sochařství na UMPRUM, mám bakalářský titul z fakulty humanitních studií Karlovy univerzity, taky jsem absolvovala stáži na ateliéru malby pod vedením Michala Novotného.

Ve své tvorbě se obrátím na média ilustraci, fotografie, sochy (zejména keramiku), video art a performance. Během studia na UK jsem se začala zabývat uměleckou kritikou a vydávat nezávislý časopis *Drool*, který kritické reflektuje současné umění a společnost.

Jako svou klauzurní práci jsem si vytvořila performance *Das Kunst, das Mädchen und der Tod*, ve které pracuji s motivem tance smrti. Tanec smrti nebo danse macabre, středověký výtvarný motiv, který měl divákům připomínat o křehkosti a konečnosti jejich života. Tento motiv vnímám jako aktuální vzhledem k současné situaci s celosvětovou pandemií, která sama o sobě je jakýsi tanec smrti.

Tato performance tematické rozdělena do dvou částí – samotného tance smrti a následujícího pohřbu. Skrze takové gesta, jako symbolické prožívání své smrti, chtěla jsem si dosáhnout obnovení, očistění mé identity a mentálního stavu., a taky se ztotožnit s okolním světem,

který i přes postupné uvolnění podmínek zůstává téměř nepřístupný. První část, tanec smrti, se uskutečnila v tajném místě na Praze 7 a nebyla určena pro přímý pohled diváka – výsledkem je videozáznam. Druhá část, pohřeb, se odehrála pro malé pozvané publikum na zahradě AVU a taky byla přísně dokumentovaná. Tímto vznikl krátký film, povídání o pomíjivosti života a nevyhnutelnosti smrti. Zvuk k této performance jsem taky vytvořila sama.

Performance *Das Kunst, das Mädchen und der Tod* má existencialistickou povahu, v ní zkoumám limity svého těla a ega. Takové téma jako tělesný radikalismus byla typická pro performativní akce 70. let, což lze vysvětlit specifikou státní politiky v tu dobu a tlakem socialistického režimu. V tomto nejistém světě člověk mohl se aktualizovat, potvrdit svou existenci pouze skrze jednání tady a teď. Performance byla prostředkem dosažení osvobození v tomto uzavřeném, nesvobodném světě, ale taky i projevem úzkostí. Jsem cítila potřebu se obrátit na podobní performativní techniky, protože životní podmínky v karanténě a izolace vyvolali u mě asociace s existencí za železní oponou, a taky protože jsem si procházela svou osobní krizí. Cítila jsem se úplnou marností svého života jako umělkyně a jako lidské bytosti celkově, občanskou nebezpečnost a neschopnost vztáhnout se ke vnější realitě.

Když jsem ležela ve hrobě, pohřbena pod vrstvou půdy, kamenu a trávy, všechny moje strachy, špatné dojmy a vtíravé myšlenky mě opouštěli, protože jsem si dostala do místa, kde bát už je zbytečné a hlavně pozdě. Jsem slyšela, jak zpívá ptáci a jak povídá moji blízké lidi, ale už nebyla schopna učinit nic. Jsem si představovala, že zůstanu v té vlhké tmě navždy, že život bude pokračovat bez mně a nic se nezmění. Zároveň jsem si uvědomila, že nejsem tak křehká, jak jsem si to dřív myslela, a že jediným mým limitem je nastavení mého myšlení. Jsem si pochopila, že největším potěšením je schopnost cítit, buď lásku nebo slunečné paprsky na své kůži., celý ten spekter pocitu je důležitý. Nakonec moji kamarádi začali být nervozní a vrátili mě zpátky do světa živých, čemu jsem byla vyloženě rada.

Práce *Das Kunst, das Mädchen und der Tod* se navazuje na performance *It's a beautiful day to leave us all alone, Satan...We are social distancing !!*, kterou jsem vytvořila během karantény pro online křesťanský časopis *Dýpt*. V této performance promítám záznamy světových katastrof (které jsou souběžně znamenají blízkou příhodu Antikrista) na své nahé tělo a tímto jsem chtěla té jevy dekonstruovat. V době karantény se dalo pozorovat hojně množství pokusu o přenos umělecké, kulturní činnosti do internetu. Světové galerie se otevírali virtuální prohlídky prázdných od návštěvníku výstavních prostorů, aukce a vernisáže se probíhaly online. V tomto smyslu performance je velmi vhodný medium, ale při takovém způsobu prezentace postrádá nějaké své důležité vlastnosti, jako například atmosféra a energie fyzické přítomnosti umělce samotného.

Souběžně se studiem pracuji jako restaurátorka v pozdně gotickém klášteře, jeho zdi jsou vynikající svými renesančními malbami svatých a andělů, na mě nejvíc působil obraz s motivem zmrtvýchvstání. Jako svou inspiraci můžu taky pojmenovat zámek Kuks, který je známý svou monumentální malbou tance smrti. Dalším zdrojem je kniha *Kazatel*, část *Starého Zákonu*, její text používám jako titulky k videu.

Zdá se mi tedy, že v současné chvíli performance je jedním z malého počtu “živých” druhů umění, svobodným od produkovaní pouhých estetických forem a hodnot. To potvrzuje i zájem diváka o performance jako o médium, například dva roky na řadě na Benátském Bienále hlavní cenu si obdrželi performativní díla. Věřím, že umění má vyšší cíle a smysly než být jenom estetickým potěšením a objektem určité ekonomické nebo smyslové, intelektuální hodnoty. Umění je o

spojování lidí, navázení vztahu, což je velmi aktuální v dnešní době všeobecného odcizení. Fyzická přítomnost diváka u uměleckého, zejména performativního, díla je nenahraditelná činnost, i přestože teď umělecké svět snaží se přesměrovat svou existence do online dimenze.